

1. ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΧΩ ΖΗΣΕΙ

Μέσο: ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 22/02/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 22/02/2017

Σελίδα: 1

Ασθενής «αναστήθηκε» έπειτα από μία ώρα χωρίς οξυγόνο!

«Τα τέσσερα θαύματα που έχω ζήσει»!

Σελ. 16-19

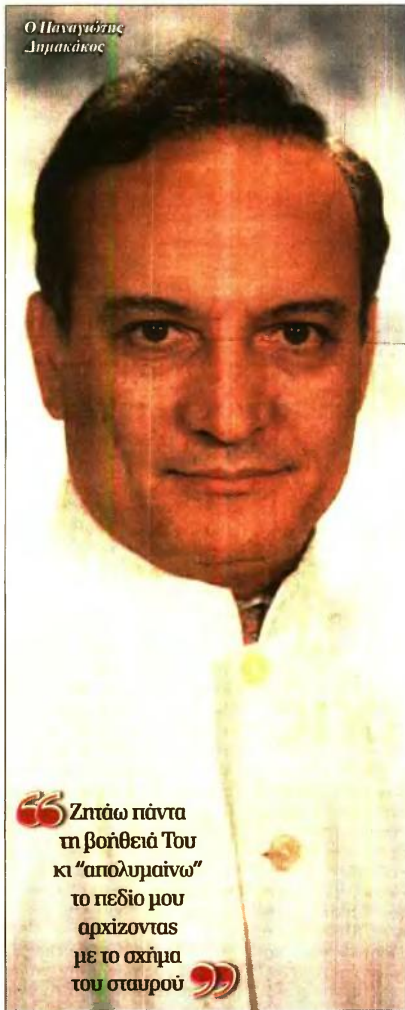
Οι συγκλονιστικές ιστορίες που περιγράφει ο καθηγητής Αγγειοχειρουργικής στο Παν/μιο Αθηνών και πατέρας οκτώ παιδιών Παναγιώτης Δημακάκος, που άφησε μία σπουδαία καριέρα στην Ελβετία και επέστρεψε στην Ελλάδα. «Κάποιες στιγμές ένιωσα ότι ο Θεός έβαλε το χέρι Του!» επισημαίνει

ΤΕΤΑΡΤΗ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017

16 Συνέντευξη

Η απίθανη ιστορία του χειρουργού με

Ο Παναγιώτης Δημακάκος

“Ζητώ πάντα τη βοήθειά Του και “απολυμαίνω” το πεδίο μου αρχίζοντας με το σάγμα του σταυρού”

Επιστήμονας εγνωσμένης αξίας αλλά και ένας αληθινός πατριώτης, με βαθύτατη χριστιανική πίστη, ο Παναγιώτης Δημακάκος, ομότιμος καθηγητής Αγγειοχειρουργικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, είναι ο γιατρός πατέρας μιας πολυτέκνης οικογένειας οκτώ παιδιών, που εγκατέλειψε τη μεγάλη καριέρα στην Ελβετία για να επιστρέψει στην Ελλάδα και να αφοσιωθεί στο λειτουργήμα της Ιατρικής. Στη συνέντευξη που ακολουθεί καταθέτει τις σκέψεις του για την ιατρική, την έννοια του θαύματος και τις εμπειρίες που συνδέονται με αυτό.

Η άσκηση της ιατρικής επιστήμης περνάει σήμερα μέσα από πολλές επιτυχημένες στιγμές, δυσκολίες, αμφισβητήσεις κ.ά. Ο άνθρωπος παράγοντας πόσο μπορεί να προσδώσει εκ νέου στην Ιατρική τον χαρακτήρα του λειτουργήματος;
 Η ιατρική επιστήμη ήτο και μένει πάντα λειτουργήμα στην κοινωνία των ανθρώπων, αποτελεί το κάλλος των επιστημών και η ομορφιά αυτή ανευρίσκεται στην εμπιστοσύνη την οποία εξέφρασε ο ίδιος ο Δημιουργός του Παντός προς τον διάκονο του ανθρώπινου πόνου ιατρό Ιπποκράτη, να φροντίζει και να διαφυλάττει την υγεία του πολυτημά-

Ο Παναγιώτης Δημακάκος, ο διεθνούς κύρους καθηγητής Αγγειοχειρουργικής, με πρωτοποριακές επεμβάσεις στο ενεργητικό του, μιλάει για τις απίστευτες ιστορίες όπου «ο Θεός έβαλε το χέρι Του»!

του αγαθού και δημιουργημάτων Του, του ανθρώπου: «Και ιατρός τόπον και γαρ αυτόν έκτισε Κύριος» (Σοφ. Σειράχ λη' 6, 12). Ο ιατρός είναι το πρώτο και τελευταίο πρόσωπο που βλέπει κανείς όταν έρχεται στη γη και, ακολουθώντας, εγκαταλείπει τα γήινα, ενώ ενδιάμεσα φροντίζει για την καλύτερη ποιότητα της υγείας του. Η ανθρώπινη αξία είναι ανεκτίμητη και αυτήν καλείται να διαφυλάξει ο ιατρός: ιδιαίτερα δε αν σκεφθούμε ότι ο άνθρωπος είναι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν προς τον Κύριο και Δημιουργό μας, η αξία της καθίσταται ασύλληπτη, γι' αυτό και δικαίως της προσδίδεται και ο χαρακτηρισμός «θεία και ανθρωπιστική επιστήμη».

Η έννοια της θρησκευτικής πίστης κατά πόσο εμφανίζεται στη συνείδηση του ιατρού-επιστήμονα και είναι σε θέση να τον εροδιάζει με επισπρόσθετα στοιχεία;
 Κάθε αληθινός επιστήμονας και πρωτίστως ο ιατρός στη μελέτη και την έρευνά του αναζητά την αλήθεια. Επειδή δε «ο Θεός αλήθεια εστί», συναντά τον ίδιο τον Θεό και εξελίσσεται σε μαθητή, μύ-

στη, οπαδό και πιστό ακόλουθο του Κυρίου. Παράδειγμα, ο Γάλλος χειρουργός Αμπρουάζ Παρέ, ρυθμιστής της Χειρουργικής στην Ευρώπη, ομολογούσε: «Εγώ νοσήλευσα, Εσύ, Κύριε, γιάτρες». Ο έτερος μεγάλος ευεργέτης της ανθρωπότητας με την ανακάλυψη της πενικιλίνης Αλεξάντερ Φλέμινγκ ομολογεί: «Εσύ, Κύριε, την είχες ήδη δημιουργήσει, υπήρχε στη φύση, εγώ τυχαίως την ανακάλυψα». Δυστυχώς, σήμερα διερχόμεθα τη νέα τάξη πραγμάτων, την παγκοσμιοποίηση, με απώλεια των ηθικών αξιών, αγάπης, αλληλεγγύης, δικαιοσύνης. Επικρατούν διαφθορά, υλισμός, αθεΐα, απιστία, αδικία. Γι' αυτό μου έρχονται στον νου τα λόγια του ανθρωπιστού και φιλοσόφου, θεολόγου και ιατρού Αλμπερτ Σβάιτσερ, ο οποίος το 1912, λίγο προ της ενάρξεως του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ανέφερε: «Δύο πεποηθίσεις επισκιάζουν τη ζωή μου: η μία, ότι ζω σ' έναν κόσμο γεμάτο πόνο και η δεύτερη, ότι γεννήθηκα σε μια εποχή μέγιστης πνευματικής παρακμής». Τι εποχή διέρχεται σήμερα η πατρίδα μας, μίπως είναι ακό-

μη χειρότερη εκείνης του Σβάιτσερ; Ο ιατρός όμως, ως αληθής επιστήμων, βλέπει μέσα από τα θαύματα του καθημερινού έργου του την παρουσία του Θεού και ενδυναμώνεται στην αποστολή του.
Ακούμε από τα στόματα των γιατρών -ειδικά σε δύσκολες περιπτώσεις- τη φράση: «Από το σημείο αυτό και πέρα αφηρόμαστε στα χέρια του Θεού» Η επίκληση αυτή ποιους νέους ορίζονται ανοίγει στη σκέψη και την πρακτική της ιατρικής επιστήμης;
 Ο ιατρός είναι μάργος ζωής και θανάτου, αλλά και ελπίδα για κάθε άρρωστο συνάνθρωπο, γι' αυτό οφείλει να τον προσεγγίζει ως ένας ευπαιθίδης ιατρός, άριστος διάκονος και στοργικός πατέρας, χωρίς διάκριση σε φύλο, ηλικία, θέση (φτωχός ή πλούσιος), αξιώματα, χρώμα, φυλή ή καταγωγή. Υπάρχει και ενεργεί ως μια τρισυπόστατη ύπαρξη: α) επιστημονική, γνώση και τέχνη, σύμφωνα με τις τελευταίες εξελίξεις· β) ανθρωπιστική, να μη γράφει μια συνταγή ή εκτελεί μια επέμβαση, αλλά να συμμετέχει και να μοιράζεται τον πόνο με τον συνάνθρωπό του· γ) να έχει πίστη στον Θεό και να είναι πλούσιος σε ιπποκράτειο ανθρωπισμό και αγάπη Χριστού. Ετσι κερδίζει την εμπιστοσύνη του ασθενούς και ο ασθενής αισθάνεται ικανοποίησι και ελπίδα. Δεν υπάρχουν δύο

«Η θρησκεία και η επιστήμη δεν αλληλοσυγκρούονται· απεναντίας, είναι δίδυμες αδελφές και η νόσος είναι ο κρίκος της σύνδεσής τους»

Σε ποια συμπεράσματα οδηγήστε ως χειρουργός μετά τα θαύματα που έχετε ζήσει; Πρώτον, ότι θρησκεία και επιστήμη δεν αλληλοσυγκρούονται· απεναντίας, είναι δίδυμες αδελφές, άρρηκτα συνδεδεμένες, που αλληλοσυμπληρώνονται. Η νόσος είναι κρίκος συνδέσεως επιστήμης και θρησκείας, οι οποίες αποτελούν δύο ακλόνητους πυλώνες επί των οποίων επικάθεται το οικοδόμημα που λέγεται αλήθεια και είναι ο ίδιος ο Θεός. Αλλωστε, τ' αντικείμενα έρευνας που εκ-

Από τον ΣΩΤΗΡΗ ΛΑΤΣΙΟ

τα 8 παιδιά και τη σπουδαία καριέρα

σκολοι και εύκολοι ασθενείς, υπάρχουν πονεμένοι συνάνθρωποι, τους οποίους ο γιατρός πρόθυμα και αισιόδοξα αντιμετωπίζει ημέρα ή νύχτα προς πλήρη ικανοποίηση, χωρίς διακρίση της νόσου.

Μιλήστε μας για την ανάγκη και την αξία της προσευχής που αναφέρατε ότι νιώθει ο χειρουργός ή και κάθε άνθρωπος ως επικοινωνία με τον Θεό.

Η προσευχή, μπτέρα των αρετών, μας ενώνει με τον Θεό. Πιστεύω ότι ο άνθρωπος είναι από της γεννήσεώς του ον όχι μόνον κοινωνικό ή πολιτικό, αλλά κυρίως θρησκευτικό. Μια ματιά στο θαύμα που μας περιβάλλει και στην κατασκευή του ανθρώπου, και πειθεται κανείς για την παρουσία του Δημιουργού τους. Δεν πιστεύω ότι υπάρχουν άθεοι και άπιστοι, αφελείς υπάρχουν. Όλοι οι άνθρω-

«Ο άνθρωπος είναι από τη γέννησή του ον κυρίως θρησκευτικό. Μια ματιά στο θαύμα που μας περιβάλλει, στην κατασκευή μας, πείθει για την παρουσία του Δημιουργού. Δεν υπάρχουν άθεοι. Αφελείς υπάρχουν!»

ποι πιστεύουν σε κάποιον θεό. Αν πεθαίνει το παιδί του τη νύχτα, θα δείτε ότι αυτός ο άθεος άθελα ρίχνει τη ματιά ψηλά στον ουρανό, αναζητά ν' απενίσει, να παρακαλέσει αυτόν τον Θεό, τον οποίο μέχρι πρότινος ηρνεύτο. Σε κρίσιμες στιγμές όλοι οι άνθρωποι έχουμε ανάγκη τον Θεό, όπως το φαγητό να ξεπεινάσουμε, το νερό να ξεδιψάσουμε και το οξυγόνο ν' αναπνεύσουμε. Εξπια με πολλές φυλές, ινδουιστές, βουδιστές, μοαμεθανούς, προτεστάντες. Όλοι έχουν το δικό τους δόγμα, τον δικό τους θεό με τις δικές τους αρχές. Εκείνοι που δεν διαπίστωσα είναι το υπέροχο κάλλος της αγάπης

που χαρακτηρίζει τον δικό μας Θεό, της Ορθόδοξου Εκκλησίας μας. Για τον χειρουργό πιστεύω ότι η προσευχή είναι η επιστήμη των επιστημών και το πρώτο άυλο νυστέρι. Ακολουθεί το δεύτερο, το νυστέρι της χειρουργικής, και σε δύσκολες στιγμές για τη ζωή του ασθενούς η προσευχή είναι σωτήρια, εφημερεύ-

ει εκεί ο Κύριος και μας δίνει απάντηση. Αφότου γύρισα στην Ελλάδα, διερωτήθηκα πολλές φορές πώς τουλάχιστον κάποιοι από τους εκάστοτε τριακισίους της ελληνικής Βουλής δεν αισθάνονται απαραίτητο ένα παρεκκλήσι ή μια εικόνα του Χριστού μας ή της Κυρίας Παναγίας στην είσοδο της Βουλής, ν' ανάβουν ένα κεράκι, να κάνουν τον σταυρό τους, να τους φωτίζει το Άγιο Πνεύμα γι' αυτά τα σημαντικά που ακολουθώς θα μιλήσουν, τα οποία αφορούν το αύριο του Έθνους και την πατρίδα. Ανεξάρτητα από εκείνους που χαρακτηρίζουν αφελώς αυτούς άθείους, γι' αυτούς οι συνάδελφοι ορθόδοξοι πιστοί χριστιανοί θα μπορούσαν -ανεξαρτήτως κόμματος όπου ανήκουν- να προσεύχονται ν' αναήψουν έγκαιρα όχι μόνον για την επίγεια αλλά κυρίως για την ουράνια ζωή τους.

«Αισθάνομαι τον Κύριό μας να εφημερεύει, να παρεμβάινει. Η προσευχή είναι το πρώτο άυλο νυστέρι μας»

Με τον καθηγητή Γλωσσολογίας κ. Μπαμπινιώτη

«Επικαλέστηκα συχνά την Παναγία μας και τους Αγίους Πορφύριο, Νεκτάριο και Γεώργιο»

Συνήθως με ποιον τρόπο οι ασθενείς ζητούν τη βοήθειά σας και εκφράζουν τις ευχαριστίες τους; Θυμάστε κάποια περιστατικά;
Η προσέγγιση είναι γνωστή, η φήμη κάθε χειρουργού καθορίζεται από την ποιότητα του έργου που προσφέρει και οι ευχαριστίες εξαρτώνται πάντοτε από την προσωπικότητα του ασθενούς. Ευχαριστίες ευγνωμοσύνης, άνθη, βιβλία, δημοσεύσεις, αφιέρωση ποιημάτων, πλήθος εικόνων είναι μερικά που μου έρχονται τώρα στη μνήμη. Σε πρόσφατη επίσκεψη στη Μητρόπολη Σάμου άκουσα αφηνιδίως δυνατή γυναικεία φωνή να λέει, όταν με είδε ενώπιον πλήθους κόσμου και του σεβασμιότατου π. Ευσεβίου: «Ο γιατρός Δημακάκος, ο σωτήρας του πατέρα μου!» Προ τριακονταετίας είχα χειρουργήσει τον πατέρα της, σε βαριά κατάσταση, με πρωτότυπη πολύωρη επέμβαση και με δέος ήκουσα ακολουθώς τον σεβασμιότατο κ. Ευσέβιο να συμπληρώνει επίσης μεγαλοφώνως: «Αυτή είναι η σωστή αμοιβή». Μια άλλη μορφή αμοιβής είναι η απάντηση ασθενούς γέροντος από το Άγιον Όρος στο ιατρείο μου, όταν τον ρώτησα γιατί δύο νεότερόι μου συνάδελφοι παθολόγοι πέθαναν, ενώ εγώ δεν πεθαίνα, που ευρισκόμουν καθ' οδόν από τις ξέτι το πρώι έως τα μεσάνυχτα. Αυθόρμητα μου απάντησε: «Διότι έχετε πολλούς ασθενείς που προσεύχονται για εσάς». Με ευγνωμοσύνη ας το σκεπτόμεθα οι γιατροί στο έργο μας.

Με τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο σε εκδήλωση

Στο Αμφιθέατρο του Αρεταίειου, με άλλους καθηγητές

προσκοπούν είναι διαφορετικά: η πρώτη ασχολείται πνευματικά με τον Δημιουργό, η δεύτερη με τα δημιουργήματά Του. Δεύτερον, ότι το χειρουργικό αποτέλεσμα, ως ανθρώπινο, είναι σχετικό, το θείο είναι απόλυτο. Όταν καθίσταται μάρτυς νέος ασθενής, με μια απλή επέμβαση, να πεθαίνει και άλλος, με επέμβαση 10-15 ωρών ή επί ξή μίνες στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, με τεχνητή διατήρηση καρδιάς, πνευμόνων, νεφρών, να γίνεται καλά και να έρχεται πεζός να μας κάνει επίσκεψη, τι θα μπορούσα να προσθέσω περισσότερο; Ποτέ δεν λέω στον άρρωστό μου για οποιαδή-

ποτε επέμβαση του κάνω, μικρή ή μεγάλη, ότι είναι ασφαλισμένη η ζωή του 100%. Εστω, ίσως, έως 99% αλλά ποτέ 100%. Αυτό είναι απόλυτο και ανήκει στη θεία πρόνοια. Καταλήγω να πω ότι το πιστοποιητικό του θανάτου μας μπορούμε όλοι να το έχουμε με σφραγίδα και υπογραφή του γιατρού μαζί μας, μ' ένα μικρό κενό όσον αφορά την ημέρα και την ώρα αναχωρήσεως - αυτό συμπληρώνεται πάντα από ψηλά. Γι' αυτό, προτού χειρουργήσω, προσεύχομαι και ζητώ τη βοήθεια του Κυρίου, των Αγίων Πατέρων και «απολυμαίνω» το χειρουργικό πεδίο αρχίζοντας με το σχήμα του σταυ-

ρού. Αν ο άρρωστος κινδυνεύει κατά την επέμβαση, προσεύχομαι νοερά και, πιστεύω, ορθώς αναφέρομαι όταν λέγω ότι «αισθάνομαι τον Κύριό μας να εφημερεύει, σπικόνει ο Ιδιος το ακουστικό και παρεμβάινει», χαρίζοντάς πάλι το χαμόγελο της ζωής, χωρίς ποτέ να ξεχνώ στο τέλος και να Τον ευχαριστώ.

Τι θα λέγατε σ' έναν νέο επιστήμονα, σε έναν συνάνθρωπό μας σήμερα;
Η επίγεια ζωή στον απελεύτητο χρόνο είναι κουκακία ελάχιστη, γι' αυτό συνιστάται να είναι ενάρετη, ώστε να χαρίζει ελπίδα και για μια αιώνια ζωή.

Ποιες θεωρείτε τις πλέον δύσκολες επεμβάσεις που έχετε κάνει έως σήμερα στην ιατρική θητεία σας;
Δύο κατηγορίες πρωτεύουν: οι επεμβάσεις τις οποίες εμπνεύστηκα και εξετέλεσα είτε για πρώτη φορά διεθνώς είτε πραγματοποιήθηκαν για πρώτη φορά από μένα στην Ελλάδα. Ως δεύτερη κατηγορία επιτρέπεται ν' αναφέρω εκείνες τις περιπτώσεις όπου επικαλέστηκα τον Κύριό μας, τη Θεοτόκο ή τους Αγίους Γεώργιο, Νεκτάριο και Πορφύριο, βαριές και πολύωρες επεμβάσεις, που είναι περισσότερες, εκτός αυτών που προανέφερα.

TETARTH 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017

18 Συνέντευξη

Ο κ. Δημακάκος στο γραφείο του

Με βάση τη δική σας μακροχρόνια εμπειρία, έχετε βιώσει, σύμφωνα με κάποια παραδείγματα, την έννοια του θαύματος στην Ιατρική;

Στη μακροχρόνια εμπειρία μου, δεκάδες χρόνια, ημέρα και νύχτα, στο χειρουργικό τραπέζι, με χιλιάδες εγχειρήσεις στο εξωτερικό και, ακολούθως, στην πατρίδα μας, και με τη χάρη της θείας πρόνοιας, του Σωτήρα μας Χριστού και των Αγίων Πατέρων του Αρεταίειου Νοσοκομείου (Αγίος Νεκτάριος, Γεώργιος και Πορφύριος) έζησα κατ' επανάληψη τη θεία παρουσία των. Αυτά αναφέρονται στα ήδη εκδοθέντα και τα υπό έκδοση βιβλία μου, ήδη στο πρώτο, «Πίστη: Το άυλο νυστέρι της Χειρουργικής», το οποίο -τιμή και ευλογία για μένα- προλογίζει ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος Β'. Ευχαριστώ όμως ας μου επιτρέψουν οι συμμετέχοντες Αγιο Πατέρες να αναφέρω τρία τέσσερα παραδείγματα, όσο περιορισμένα ο χώρος επιτρέπει.

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ: Γ.Κ., 26 ετών, κήτοικος Λουτρακίου. Εκτη πρωινή χτυπά το κουδούνι του σπιτιού και βλέπω στην πόρτα έναν καλόγερο, τον σεβαστό γέροντα της Μονής Κεχαρωτόμενης του μακα-

ριστού πατρός Επιφανείου Θεοδωρόπουλου στην Τροιζίνα, πατέρα Η.Π., αμερικανογραφία φυσικό, ο οποίος, αφού συστήνεται, ζητά τη βοήθειά μου. «Γιατρέ μου, νέος ηλικίας 26 ετών, αστυνομικός, παντρεμένος, μ' ένα αγοράκι έξι μηνών, πηγαίνοντας προ 25 ημερών πρωί με το ποδήλατο στην υπηρεσία του (Αστυνομικό Τμήμα Ζωγράφου), ενεπλάκη σε τροχαίο ατύχημα. Η πίσω ρόδα του λεωφορείου πέρασε πάνω απ' το δεξί του πόδι. Μετεφέρθη σε μεγάλη νο-

σοκομειακή μονάδα των Αθηνών. Το άκρον είναι παράλυτο, χωρίς όμως οι γιατροί να μπορούν να του προσφέρουν βοήθεια. Σε αναμονή ο ακρωτηριασμός άνωθεν, κάτωθεν του γόνατος ή καθολική απεξάρθρωση ψηλά, απ' τη Λεκάνη. Παρακάληση για τη βοήθειά σας». Ευγενώς του αρνήθηκα, διότι, χωρίς να μου ζητηθεί από το νοσοκομείο το ίδιο η άποψή μου, ηθικά και δεοντολογικά δεν μου επιτρέπεται να παρέμβω. «Έχου-

με στην Ορθοπαιδική Κλινική ένα καλό χριστιανόπουλο, μπορεί να πάρει τον φάκελο. Μήπως θα θέλατε να τον δείτε στο νοσοκομείο σας;» Απάντηση «ευχαριστώ». Στις 10 το πρωί, ήτοι τέσσερις ώρες αργότερα, μου έφερε τον φάκελο με όλες τις εξετάσεις, ο έλεγχος του ποσίου, πράγματι, και οι αγγειογραφίες του κυρίως έδειχναν απόλυτη καταστροφή των αγγείων, ένα πλήρες νεκροταφείο. Σε μια εξέταση εμφανίσε τον έξω σφυρμό μια γραμμή μήκους 6-8 εκατοστών,

«Έχω βιώσει κατ' επανάληψη τη θεία πρόνοια, μίνους παρουσία των Αγίων Πατέρων του Αρεταίειου. Σε ένα περιστατικό ο εγκέφαλος του αρρώστου δεν είχε οξυγόνο για μία ώρα. Ενημέρωσα τους συγγενείς ότι έκανε ανακοπή καρδιάς. Πήγα στο χειρουργείο, κοίταξα τις θρόνες: η καρδιά είχε πάλι ρυθμό!»

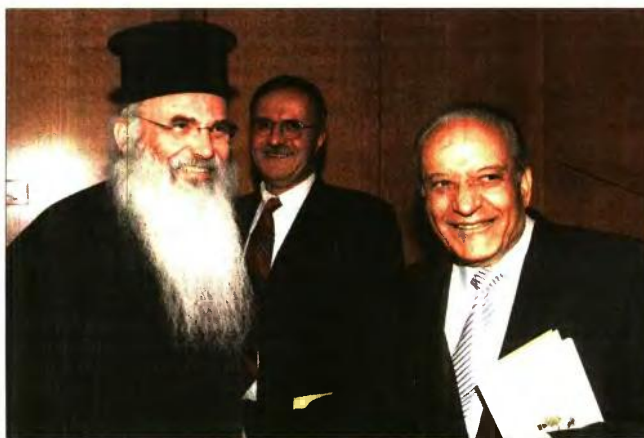
λεπτότερη απ' τη μύτη μολυβιού. Διερωτήθηκα αν θα μπορούσε αυτό να είναι αγγείο. Με το κεφάλι μου σκυφτό, σε περιουλογοί, γνώστης ότι μια επέμβαση δεν φέρνει μόνον ίαση, αλλά κάποτε και θανατηφόρα καταστροφή, με φόβος ο Κύριος και, αναλογιζόμενος και την ποίηση ζωής του 26χρονο νέου μ' ένα άκρο, απάντησα: «Θεωρώ ότι πρέπει να γίνει μια χειρουργική προσπάθεια». Τότε εξεπλήγαν όταν άκουσα τον γέ-

«Ο ασθενής που “αναστήθηκε” και τα

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ: Ν.Μ., 55 ετών, κήτοικος Αγίου. Χειρουργείται το πρωί για ευμέγεθες ανεύρυσμα της κοιλιακής αορτής. Το βράδυ όμως αρχίζει να αιμορραγεί. Αίμα και φάρμακα δεν βελτιώνουν την κατάσταση, και ο άρρωστος οδηγείται πάλι στο χειρουργείο, προκειμένου να σταματήσουμε την αιμορραγία. Παρ' όλο που ο ασθενής δεν έχει ιστορικό καρδιοπάθειας, μας παρουσιάζει καρδιακή ανακοπή. Αρχίζει στα βαθιά μεσάνυχτα πτύλιος αγώνας, με μαλάξεις στην καρδιά, ενδοκαρδιακή χορήγηση φαρμάκων. Καρδιολόγοι, αναισθησιολόγοι από τους ορούς στα χέρια του χορηγούν τα πάσης φύσεως αναζωογονικά φάρμακα, χωρίς καμία ανταπόκριση.

Έχει παρέλθει ήδη μία ώρα, όταν ακούω τον πρώτο μου βοηθό -έναν πολύ πεπειραμένο και ευγενή αγγειοχειρουργό, είχε νέος κάνει ειδικότητα κοντά μου, με εκπαίδευση στην Αμερική, ήδη διευθυντής αγγειοχειρουργικής κλινικής- να μου λέει: «Κύριε καθηγητά, προτείνω να σταματήσουμε τις περαιτέρω προσπάθειές μας, διότι και να πάρει η καρδιά του πάλι ρυθμό, αφού επί μία ώρα ο εγκέφαλος δεν οξυγονώνεται, ο άρρωστος είναι φυτό». Δεν έδωσα απάντηση, πέρασε περίπου μισή ώρα. Είπα στους συνεργάτες μου: «Συνεχίστε, να ενημερώσω τους συγγενείς», παίρνοντας τα πρώτα βαριά βήματα να βγω από το χειρουργείο. Θέλω να ζητήσω βοήθεια απ' τον Άγιο Νεκτάριο, αλλά τώρα ευρισκόμαστε στον Αύγουστο μήνα του 2007 και, όπως προείπατε, τον Νοέμβριο

Μια συγκλονιστική περίπτωση: Επανήλθε πλήρως κι άφησε άναυδους τους γιατρούς

Με τον Μητροπολίτη Μεσοχώρας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαο. Πίσω του διακρίνεται ο αιμνηστος καθηγητής Ιατρικής Αστέριος Κασσαμούρης

του 2006, ήτοι εννέα μήνες ενωρίτερα, μου ανέστρεψε την κυρία Μαρία. Διακώνω τη γλώσσα μου και ψελλίζω: «Άγιε μου Γεώργιε, βοήθησε». Είναι ο δεύτερος προστάτης μας στο Αρεταίο, με τον ναό στο νοσοκομείο από το 1898. Λακωνικά εν-

μέροσα τους συγγενείς ότι έκανε ανακοπή καρδιάς, σοβαρή κατάσταση, προσπαθούμε να την αναπιάσουμε και πάλι θα τους ενημερώνα. Δεν πέρασαν πέντε λεπτά που γύρισα πάλι στο χειρουργείο και βρήκα χειρουργούς, αναισθησιολόγους, καρδιολό-

γους όλους ήμερους. Κοιτάζω τις θρόνες, η καρδιά είχε πάλι ρυθμό, αρτηριακή πίεση, σφίξεις, οξυγόνωση πνευμόνων, διούρηση. Μετά μισή ώρα αφού σταμάτησαν τα φάρμακα ναρκώσεως, η αναισθησιολόγος, αναστ. καθηγήτρια κυρία Αργύρα λέει στον άρρωστο: «Ανοίξε τα μάτια». Ο άρρωστος ακολουθεί, ακούω τους γιατρούς, χωρίς εγώ να μιλήσω, να διερωτώμαι: «Τι λέγαμε ότι είναι φυτό;» Ο ασθενής είχε πλήρη αποκατάσταση. Ο αγώνας ανάταξης της καρδιακής λειτουργίας υπήρξε ασυνήθως μεγάλος, ήδη έκανα και ανάλογη επισημονική ενημέρωση για την πλήρη πάλι εγκεφαλική λειτουργία σχετικά με τον εγκεφαλικό θάνατο. Η θεία πρόνοια, φαίνεται, έχει τον πρώτο λόγο.

Στις 10 Ιανουαρίου 2016, προσκεκλημένος με τις ευχές και ευλογίες του Μητροπολίτου Αιγιαλείας και Καλαβρύτων κ. Αμβροσίου για ομιλία στο Άγιο, ανέφερα ανώνυμος και την περίπτωση αυτή, που, ως κήτοικος Αγίου, ο ασθενής ήτο παρών. Μόλις πέρασα την ομιλία, η κυρία του με μια μεγάλη ανθοδέσμη και ο σύζυγος, παλιός μου ασθενής, ήρθαν στο βήμα, με αγκάλιασαν, με φίλησαν, τους ευχαρίστησα κι εγώ για την αγάπη τους. Σ' ένδειξη ευγνωμοσύνης ο τρικλιτος Νάος του Αγίου Γεωργίου μετά τα γεγονότα αυτά -αναγογγράφεται από το 1898, μόνον με την Πλατυτέρα και ένα καντηλάκι- αγγειογραφήθη με γιατρούς Αγίους και ελπίζουμε ο μακαριστός κ. Ιερώνυμος Β' να τον λειτουργήσει και να προτείνει να γίνει νιάς της Ιατρικής Σχολής.

ροντα να μου λέει: «Ξέρετε, γιατρέ μου, δεν είμαι μόνον εγώ που ζήτησα τη βοήθειά σας, τηλεφωνήθηκα με τους πατέρες στο Άγιον Όρος και μου είπαν ότι πρέπει να χειρουργηθεί. Πήρα και τον γέροντα -σήμερα Άγιο-Πορφύριο και μου είπε ότι έπρεπε ήδη να είχε χειρουργηθεί».

Δύο ώρες αργότερα ο ασθενής μετεφέρθη στο Αρεταίειο Νοσοκομείο. Την επομένη πρωία μπήκε στο χειρουργείο, φυσικά με παράκληση για βοήθεια και από τους Αγίους του νοσοκομείου μας, η επέμβαση διάρκεσε 10 ώρες. Εως τη μία το μεσημέρι δεν βρήκα κανένα αγγείο. Μύες, λίπος, δέρμα, νεύρα, αγγεία, μια άμορφη μάζα. Αποφάσισα ν' αφαιρέσω και το οστούν (περόνη), όπου, όπως προαναφέρω, είχα δει ως μια μικρή γραμμοειδή ύπαρξη. Απεδείχθη ελάχιστα αγγείο, που οδηγούσε στο πέλμα. Πήρα τη μεγάλη απόφαση, πάντα παρακλητικός, μετέφερα τη φλέβα του άλλου νοσέλου και εξετέλεσα μια μεγάλη παράκαμψη από τη λεκάνη ψηλά, έσω επιφάνεια μηρού, όπουθεν τον γόνατος, έξω επιφάνεια κνήμης και τη συνέδεσα στο μικρό αυτό αγγείο με τη βοήθεια μεγεθυντικών φακών. Ο ασθενής παρουσίασε πάλι σφύξεις στον άκρο πόδα, με πλήρη αποκατάσταση. Ας επιρραστεί ν' αναφέρω ότι ήτο τότε μια επέμβαση από τις πρώτες επεμβάσεις

διεθνώς του είδους αυτού. Η επιστήμη δεν είχε τη σημερινή εξέλιξη. Ο Γιώργος, με το νέο του ποδήλατο, συνέχισε την υπηρεσία του και συνταξιοδοτήθηκε προ τριετίας. Το αξιοπαράτηρτο ανευρίσκεται στην αρμονία θρησκείας και επιστήμης.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΡΥΠΙΝΕΙ

Εγώ φροτίζομαι έχοντας μόλις γυρίσει στην Ελλάδα από κέντρα τέτοιας υψηλής πρόοδου, αλλά ο Ηγούμενος της ιεράς μονής, οι πατέρες του Αγίου Ορους δεν είχαν σπουδάσει Ιατρική, ο Άγιος Πορφύριος μόλις είχε πάει δύο χρόνια στο δημοτικό σχολείο, και έθεσαν ομόφωνα τη χειρουργική έν-

δειξη αμέσου θεραπείας, με πλήρη αποκατάσταση του νέου αυτού. Ο Κύριος αγρυπνεί, το Άγιο Πνεύμα φωτίζει, τα γεγονότα ομολογούν, επιστήμη και θρησκεία σε πλήρη αρμονία. Ο ασθενής ευρίσκεται σήμερα στο Λοιμωδικό.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ: Μ.Φ., 68 ετών, θήλυ ασθενής, κάτοικος Θεολόγου Σπάρτης. Πάσχει από σοβαρή στένωση της καρωτιδίας και απειλείται από εγκεφαλικό επεισόδιο. Χειρουργείται. Συνήθης επέμβαση, διάρκειας 75 λεπτών της ώρας, με μεγάλη πείρα της ομάδας στις επεμβάσεις αυτές. Η κυρία Μαρία όμως δεν ξιπνά φρυσιολογικά. Παρουσιάζει εικόνα ημιπληγίας, μιλά ασυνάρτητα, χωρίς λογική επικοινωνία και θέλει με το χέρι και το πόδι που κινεί να γκρεμίσει τους ορούς. Λαμβάνει χώρα άμεσο συμβούλιο καθηγητών, ο ακτινολόγος καθηγητής Δ. Κελέκας προτείνει αγγειογραφία της καρωτιδίας και των αγγείων του εγκεφάλου. Όλα τέλεια, οραίες σφύξεις, χωρίς αιμορραγία, χωρίς στένωση η καρωτιδα και τα ενδοκράνια αγγεία ομοίως φρυσιολογικά. Η κλινική εικόνα της ασθενούς σε πολύ άσχημη κατάσταση, χωρίς όμως η επιστήμη να μπορεί να δώσει εξήγηση. Γιατί; Σύσταση του συμβουλίου να μείνει η ασθενής έως την επομένη ενάτη πρωινή σε νάρκωση

στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, να την ξυπνήσουμε και ο Θεός βοηθός! Ητο 8 Νοεμβρίου 2006, ήτοι ξημέρωνε την επομένη η μνήμη του Αγίου Νεκταρίου. Προσωπικά, ομολογώ ότι ευρισκόμουν σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση, διότι δεν ερμηνεύετο η κατάσταση της ασθενούς. Επειδή την άλλη ημέρα το πρωί είχα πάλι χειρουργείο, το βράδυ πήγα σε νυχτερινή λειτουργία (αγρυπνία) στον Ναό του Αγίου Νεκταρίου στο Νέο Ηράκλειο. Κοινωνήσα και παρακάλεσα τον Άγιο Νεκτάριο να βοηθήσει την άρρωστη. Η λειτουργία τελείωσε 2.35 το πρωί. Την επομένη, 6η πρωινή, ημέρα του Αγίου Νεκταρίου, άναμα ένα κερκίσι στο παρεκκλήσι του Αγίου στο Αρεταίειο. Τον παρακάλεσα πάλι να βοηθήσει και ο ίδιος περάτωσα το χειρουργείο νωρίς, περίπου μετά μιάμιση ώρα. Οι μοναδιστές γιατροί και αναισθησιολόγοι εννέα η ώρα ξύπνησαν την ασθενή.

Η κυρία Μαρία σηκώθηκε, έκανε μια βόλτα στον διάδρομο, γύρισε, κάθισε στο τραπέζι, πήρε το πρόγευμά της και ήρθε να μας ευχαριστήσει, ήθελε δε «να μου φιλήσει τα χρούα μου τα χεράκια» για την ωραία επέμβαση που της έκανα. Είχε πλήρη αποκατάσταση. Τα δικά μου ή του Αγίου Νεκταρίου τα χεράκια; Εκαστος δύναται να σκεφθεί κατά φρόνηση και πίστη.

τέσσερα θαύματα τα οποία έχω ζήσει»

Ο άπιστος που έγινε πιστός προσκυνητής. «Είδα στον ύπνο μου τον Αγ. Νεκτάριο»

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ: Π. Τ., 36 ετών, κάτοικος Καλαμάτας. Εικοσαετής, καπνιστής, έχει τη νόσο των νέων καπνιστών, με πόνο έντονο στο μεγάλο δάκτυλο του αριστερού ποδιού. Οι γιατροί στην Καλαμάτα του αφαιρούν το νύχι, επειδή πιστεύουν ότι μπαίνει μέσα στο κρέας. Μολύνεται, δεν κλείνει. Οι πόνοι χειροτερεύουν και μικροτραυματισμός ανοίγει μια δεύτερη πληγή στο ύψος του έσω σφυρού, η οποία ομοίως παραμένει ανοικτή. Ο Παναγιώτης συνεχίζει να καπνίζει, ενδιάμεσα παντρεύτηκε, είχε δύο κορποσάκια, οκτώ και δέκα ετών όταν εγώ τα γνώρισα, και το 2006 νοσηλεύεται για άλλη αιτία -σε ηλικία ήδη 72 ετών- στο Λαϊκό Νοσοκομείο, όπου ένα απ' τα παιδιά μου έκανε ειδικότητα. Άκουσε το επώνυμό μου και με έστειλε μια επιστολή, όπου μας έγραφε λεπτομερώς το δράμα της ζωής του, καλύτερα από ό, τι θα μπορούσα εγώ με τους πολλούς ασθενείς να ενθυμούμαι.

Μας γράφει (η επιστολή, διαβέσμη): «Νοσηλεύτηκα επί έξι μήνες στον Ευαγγελισμό, με διευθυντή της κλινικής τον καρδιολόγο και πατέρα του προηγούμενου πρωθυπουργού Αντ. Σαμαρά. Εκεί με είδαν επισκέπτες, φίλοι καθηγητές του διευθυντού από την Αμερική, Αγγλία, Γαλλία και Ιταλία, οι δε δύο Αμερικανοί μου είπαν ότι, και στην Αμερική να σε πάρουμε, θα σου κόψουμε το πόδι. Νοσηλεύτηκα δύο φορές στο Λαϊκό Νοσοκομείο, από δύο μήνες κάθε φορά, και μου είπαν το ίδιο. Κατά τη νοσηλεία μου τη δεύτερη φορά στο Λαϊκό πέρασε ένας καλός ανθρωπάκος που πουλούσε χριστιανικά βιβλία και μου είπε να πάρω να διαβάσω τον βίο του Αγίου Νεκταρίου. Εγώ του απάντησα: "Δεν μας παρατάς, άνθρωπέ μου, δεν πιστεύω ποτέ να". Και εκείνος μου είπε: "Εσύ είσαι καλός άνθρωπος, δεν έχεις κακιά ψυχή". Με κοίταξε στα μάτια και εγώ συνεχίζα να του μιλάω άσχημα και να τον διώχνω. Μετά από λίγο μετάνιωσα και, βλέποντας μια κοπέλα δίπλα μου, της είπα να τρέξει να φωνάζει

Με αξιοματικώς της Σχολής Ικάρων σε εκδήλωση

τον κύριο που έδωξα ενωρίτερα, επειδή εγώ δεν μπορούσα να περπατήσω. Ο κύριος γύρισε, του ζήτησα συγγνώμη, μου σύστησε πάλι τον βίο του Αγίου Νεκταρίου και το αγόρασα. Όταν το διάβασα, είπα στη γυναίκα μου: "Άγριο θέλω να πάμε στην Αίγινα, να προσκυνήσω τον Άγιο Νεκτάριο". Στον δρόμο για το μοναστήρι, με κρατούσε από τη μια πλευρά η γυναίκα μου και από την άλλη ένας εξαδελφός μου, αισθάνθηκα έναν αέρα, σαν να με έσπρωχνε κάποιος. Βγήκα μπροστά και αυτοί μου φώναζαν να τους περιμένω. Εφτασα στο μοναστήρι και μια κυρία που τη ρώτησα μου έδειξε το κομμάτι με τα οστά του Αγίου Νεκταρίου, τ' ακάλυπτα και, κλαίγοντας, του είπα: "Άγιο μου Νεκτάριε, ή πάρε με να σου χυδώ ή κάνε με καλά, να μεγαλώσω τα δυο κορποσάκια μου". Ακολούθως πήγα στον τάφο του Αγίου, όπου ένα παιδάκι έλεγε στη μανούλα του, θέτοντας το αυτόκι στο μνήμα επάνω: "Μαμά, δεν ακούω τον θόρυβο του Αγίου". Εκείνη τη στιγμή, βάζοντας τ' αυτί μου στον τάφο από τη μεριά που βρισκότουσαν τα πόδια του, άκουσα το περπάτημά του και έκανε τρία χτυπήματα, σαν να μου έλεγε "εδώ είμαι". Την επόμε-

νη ημέρα ήρθα στην Αθήνα και μετά πήγα στην Καλαμάτα. Δύο μήνες αργότερα είδα στις 2η νύχτα τον Άγιο στον ύπνο μου, μετά από έξι μήνες τον Ξαναείδα και πάνω στον χρόνο τον είδα Δεσπότη και μου είπε: «Παίδι μου Παναγιώτη, θα αφήσεις να γίνεις καλός. Εγώ προσέχωμαι για σένα» και με σταύρωσε. Από τότε πέρασαν συνολικά 17 χρόνια.

Γύρισα στην Αθήνα, πάσαμε δουλειά στο θυροκρείο της πολυκατοικίας όπου μέναμε. Συνάντησα έναν γιατρό που ονομαζόταν Σάββας Λιοντής, ογκολόγος στο Αρεταίειο Νοσοκομείο, φίλος του κυρίου Δημακάκου. Με ρώτησε γιατί κουτσαίνω και μου είπε: "Θα σε στείλω στον φίλο μου, τον Δημακάκο". Έκανε εισαγωγή, όλοι οι επιστήμονες στο νοσοκομείο είπαν: "Κύριε Δημακάκο, παίζεις την καριέρα σου με αυτόν τον άνθρωπο" και εκείνος τους απάντησε: "Θα προσπαθήσω να μην κόσω το πόδι, γιατί είναι νέος και έχει και δύο κορποσάκια". Άλλοι κρυφίως ομολογούσαν: "Ο Δημακάκος δεν ξέρει τι κάνει, είναι τρελός, θα χάσει την καριέρα του, ο άρρωστος θ' ακρωτηριασθεί" κ.ά. Εγώ του είπα να μου φέρει χαρτί να υπογράμω υπ' ευθύνη μου ότι, σε περίπτωση που πάθω κάτι, να μην τον ενοχλήσει κανείς. Την ημέρα του χειρουργείου η γυναίκα μου ήρθε στις 5.30 το πρωί και μου είπε: "Παναγιώτη, ξέρεις τι είναι σήμερα; Παραμονή του Αγίου Νεκταρίου". "Ας κάνει το θαύμα του" είπα. Στις 6 η ώρα το πρωί μπήκα στο χειρουργείο, κρέπησε 10 ώρες και τελείωσε στις 5 το απόγευμα. Με πήγαν στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, μετά πέντε ημέρες σ' ένα δωμάτιο με 22 κρεβάτια και, όπως κοιμόμουν, στις 11.30 το πρωί ένιωσα δύο δάκρυα να στάζουν από τα μάτια μου. Ανοίγοντας τα μάτια μου, είδα την Παναγία να φεύγει από πάνω μου. Αυτό εκείνη την ημέρα άρχισα να βελτώνομαι, έγινα καλά, από θυρωρός έγινα οικοδόμος, πάντρεψα και αποκατέστησα τα δύο μου κορποσάκια. Δοξάζω τον Κύριο και ευχαριστώ τον Άγιο Νεκτάριο και τους γιατρούς, που φρόπισε και βοηθήσανε εμένα».